

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.09.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8350** по описа за **2025** година докладвано от съдия Спас Спасов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на К. М. К., чрез адв. М., против решение № 2715/19.07.2025 г. по а.н.д. № 17571/2024 г. на Софийски районен съд, с което е изменен електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, серия К № 4792744/2021 г., издаден от СДВР, с който за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100,00 лева, като е преквалифицирал основанията за налагане на санкция на такова по чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП и е намалил размера на наложената санкция на 50,00 лева.

В касационната жалба и в с.з. се сочи, че още преди връчването на ЕФ е изтекъл давностният срок по чл. 81, ал. 1, т. 5 от НК поради което счита, че е налице предпоставка за отмяна на ЕФ само на това основание. Искане за отмяна на решението на СРС и отмяна на ЕФ. Претендират се разноси за две съдебни инстанции.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, в писмен отговор оспорва касационната жалба като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава становище за основателност на касационната жалба.

Жалбата е допустима. Подадена е от лице-страна в производството, за която обжалваното решение се явява неблагоприятно. Подадена е в изискуемия от закона срок.

На 23.04.2021 г. в 14:10 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от Околовръстен път към [населено място], при въведено ограничение на скоростта 50 км/ч., в населено място, с мобилна система за видеоконтрол АТСС АРН САМ S1 № 11743с7, позиционирана на тротоара до пътното платно, била засечена скорост на движение на процесния автомобил на жалбоподателя - 62 км/ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) при разрешена такава – 50 км/ч., т.е. превишение – 12 км/ч. Лекият автомобил бил регистриран на името на К..

Въз основа на така посочените данни бил издаден от СДВР ЕФ серия К № 4792744/2021г., с който за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал.4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100,00 лева.

От разпечатка от паметта на техническо средство, която е веществено доказателство, изготвено по реда на чл. 189, ал.15 ЗДвП, се установявало, че на процесната дата – 23.04.2021 г., в 14:10 ч. с посочени точни координати на местоположението е засечена скорост на движение от 65 км/ч, като са записани датата, часа, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационният номер на автомобила.

За да постанови съдебния акт съдът е изложил съображения, че нарушението е безспорно доказано, предвид приобщените материали по делото.

Отхвърлил е доводите за наличие на погасителна давност по чл. 82 от ЗАНН поради неналичие на влязъл в сила санкционен акт.

Констатирал е колизия между словесната и цифровата квалификация на нарушението, доколкото се посочва, че отговорността на нарушителя е ангажирана на основание чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Твърдения, че нарушението е извършено при условията на повторност не се съдържали нито в словесното описание на нарушението, нито в представените от АНО писмени доказателства по преписката. Преквалифицирал основанието за налагане на санкция на такова по чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП и е намалил размера на наложената санкция на 50,00 лева

Решението е правилно.

Доводите на касационния жалбоподател са за наличие на хипотезата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, но същата е неприложима в настоящия случай.

С ТП № 1/27.02.2015 г. по ТД № 1/2014 г. на ОСК на НК на ВКС и ОСС на ВАС действително е прието, че разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност на НК, но в самото съдържание на постановлението изрично се посочва, че субсидиарното препращане касае само уредбата на абсолютната давност, тъй като относителната е уредена в чл. 34 на ЗАНН.

На следващо място следва да се посочи, че съобразно трайната практика на административните съдилища електронният фиш е приравнен на НП само по отношение на правното му действие, но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване, като от това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. С оглед систематичното ѝ място, разпоредбата на чл. 34 ЗАНН установява срокове за съставяне на актове за установяване на административния нарушения и издаване на наказателни постановления, които не са част от специалното

производство по санкциониране на нарушение посредством издаването на електронните фишове. Относно формата, съдържанието, реквизитите и процедурата по издаване на електронни фишове, нормите на ЗАНН са неприложими, включително и спазването на давностните срокове по чл. 34 ЗАНН.

По тази причина по отношение на електронните фишове се прилага само давностният срок по чл. 82, ал. 4 от НК, който се явява неизтекъл, не и този по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Касационната инстанция напълно споделя изложените от районния съд съображения по тълкуването и приложението на закона в останалата част на решението, към които тя препраща на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ (ЗПП) във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XIV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2715/19.07.2025 г. по а.н.д. № 17571/2024 г. на Софийски районен съд

ОСЪЖДА К. М. К. със съдебен адрес в [населено място],[жк][жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 130 (сто и тридесет лева) съдебни разноси – възнаграждение за юрисконсулт.

Решението е окончателно.